

winterwandeling

kennis van natuur- en weerkunde
verhindert niet ontroering
over rijp aan takken
pracht van sneeuwvelden in zon
lopend in droge vrieslucht

genieten gaat uitstekend
zolang je niet benoemt
niet probeert in woorden te vangen
wat snaren raakt

helemáál uit den boze is uiteraard
over andere dingen beginnen!

poëzie

is het zo dat ik
poëzie boven alles moet stellen, moet
verzaken verstand voor gevoel
want anders geen dichter?

ik vroeg mijn vrouw
te poseren voor dit gedicht
maar ze had geen tijd
duizend dingen riepen

dus stak ik mijn handen in mijn zakken
betrok mijn positie voor het raam
bezag het heilig vriesluchtpanorama
en kocht wat opties op de toekomst

de prijs viel eigenlijk best mee
bij looptijd order vulde ik in:
zolang de kruik te water gaat
en bij expiratiedatum: n.n.b.

muziek!

voor het net zich sluit
schieet door het laatste gaatje
muziek! je dorre oren in
en je wurmt je door dat gat
grijpt die laatste strohalm
snuift op de zilte lucht
snakkend naar wat haast was vergeten
de ochtend, mild als een oude dame,
stroomt versneld op die klanken
die bezit nemen van je lijf
je wilt wel schreeuwen van vreugde
de zon schijnt in je kamer:
je bent gelukkig

ouders, ouder

we zitten in bedompt licht
de oude theekopjes opnieuw gevuld
de oude verhalen opgedist
de oude wrevels weggeslikt

we eten chips uit een kom
waarin vroeger werd bereid
beslag voor pannenkoeken
en een poging tot gezelligheid

door de dichtgetrokken vitrage
schemert onder loodgrijze lucht
de tuin van de sneeuwhut
de kastanjes en de paaseieren

doolhof

bij een lustrum

het schemerde
je ogen schoten vuur
je leek elektrisch
alsof je van binnen verwarmd werd
je streek door je haar
ik zag glinsterende oorbellen
in het licht van fakkels
je rookte met slanke vingers
en sprak in raadselen
alles wat een mens kan meemaken
had jij al eens meegemaakt
ik ging de doolhof binnen
want ik wist het allang niet meer beter
en verdwalen leek niet erg
jij keek achterom bij elke hoek
verleidde me met drankgelach
en natuurlijk met je lijf
tot ik naar adem snakte
en we moesten nog beginnen!

aan de drank

als er niet veel te doen is
ga ik aan de drank
als het druk is ook
als ik me rot voel
ga ik aan de drank
als ik me prettig voel ook

waarvan moet je nog dromen
als je alles hebt
waarvoor moet je bang zijn
als niets je angst aanjaagt
waar is je huis
als je je nergens thuisvoelt

als de dag van gisteren

ik liep stralend door het gras
(of de zon stond stralend aan de hemel
of ik liep door de mist
of ik liep helemaal niet
maar zat thuis, of lag misschien
in bed, ik kan ook geslapen hebben)

ik had jou net ontmoet
(of kende je honderd jaar
of zou je in geen duizend jaar doorgronden
of er was een parallel heelal
waarin wij ruzie hadden
of zoiets)

je droeg bij die gelegenheid
een shirtje met korte mouwen
daarover een truitje van grove wol
waardoorheen de huid schemerde
van je blote armen
(die groene ogen had je ook al)

een goed begin

vanochtend gleeed ik geruisloos
uit mijn laatste ongerijmde droom
en met zachte passen de trap af
de kamer baadde in herfstochtendzon
de poezen streken spinnend langs mijn benen
de radio kabbelde geruststellend
(dagelijkse files op gebruikelijke plaatsen)
het aanrecht stond vol vuile vaat
een kort lucide moment
viel alles op zijn plaats

ik wacht nog steeds

ik heb je van me afgeschud
maar je hebt het nooit gemerkt.

je reist met me mee
in de kreukels van mijn kleren
en de plooien van mijn hoofd.

ik heb me omgedraaid
en tegen je geschreeuwd
maar je hebt het niet gehoord.

je praat tegen me
ononderbroken
zonder te luisteren.

ik heb je ver achter me gelaten
maar je bent altijd naast me blijven lopen
met je duivelse lach.

ik wacht nog steeds
tot je je mond houdt.

langzaam

vandaag heb ik thee gedronken
met een hele langzame man

ik wilde woorden laten dansen
maar ze vielen als dominostenen

sukkelend in vakjes van minuten
als de vertraagde trein

ik heb een gedicht geschreven
ik kwam heel langzaam vooruit

uitgeteld

ik lig uitgeteld
aan infuus en katheter
niet veel meer te melden
seconden duren hier uren
maar in al mijn hulpeloosheid
ben ik vastbesloten te vechten
ik bal mijn vuisten onder de dekens
dit keer nog
dit keer nog zal ik ontsnappen
ik zal weer door die draaideur gaan
en dronken worden van de buitenlucht
en dan wil ik minstens tien jaar
geen woord meer horen over ziektes
ik lig uitgeteld.

bijwerkingen

in mijn buik woedt een burgeroorlog
in mijn maag een verbeterd gevecht.
mijn blaas doet zeer als ik me beweeg.
ik kan niet meer rechtop lopen van de pijn
en als ik me per ongeluk op mijn rechterzij draai
schreeuw ik het uit.

de huisarts, als altijd de rust zelve,
constateert nuchter: 'bijwerkingen',
geeft me een shot in mijn bil
voor een staakt-het-vuren
en zegt dat ik maar moet overstappen
op iets anders dan ciproxin.

toverformules

plots in andere sferen
een nieuwe grammatica
een nieuwe woordenschat
slechts tastend kan ik spreken
ieder woord uit mijn mond
wordt beantwoord met raadseltaal
pas na lange tijd leer ik
wat ik wel en niet moet zeggen
welke naam bij welk gezicht hoort
wat ze allemaal verzwijgen
en welke toverformules leiden
tot spraakwatervallen
van deze zwijgzamen in het wit

druilweer

druilweer boven het dorp
gereserveerde blikken zwijgende gezichten
spelende kinderen
geparkeerde auto's

de kalme drukte in de winkelstraat
de taal die wij spreken
en bij thuiskomst de poes
die de prima ballerina uithangt

straks weer op pad
met onzekere uitkomst
nu zoeken naar vertrouwde tekenen
om te geloven dat alles gewoon doorgaat

wat ik zie

wat ik zie uit mijn bed
is snel gezegd. het plafond.
wat apparatuur. andere bedden.
een verstelbaar kastje.

overal rondom klinken piepjes
die de tijd in stukken hakken.
daardoorheen zuchten, soms
op de gang een snelle pas.

ik zie mijn huis, mijn tuin.
mijn kamer met mijn meubels.
loop naar het aanrecht. zet thee.

in de wind wappert wasgoed
en op het tuinpad herken ik
mijn vrouw en de twee katten.

gezelschap

vriend, deze woorden zijn alles
wat ik je na jaren kan geven.
wij torsen inmiddels beiden
een stuk of wat vrouwen met ons mee;

we hebben niet onaanzienlijke huizen,
al hebben ze geen duizend ramen
en zitten er wat barsten
in ons aardse paradijs;

onze lichamen vertonen de sporen
van niet helemaal perfect uitgevoerde
reparaties, en ook hebben wij
wat veren moeten laten;

onze muziek klinkt
in smaakvolle vertrekken
en technisch volmaakt.
wij zijn sprakeloos geworden.

zo glijden we naar de laatste dag
met het gezelschap dat we verdienen,
onze respectieve herinneringen
en ons 'ik zal je nooit vergeten'.

stop met wachten

leg de documenten weg
zonder ze op te slaan
zet de muziek zo hard
dat je de telefoon niet meer hoort
en de gedachten uit je schedel trillen
kijk hoe het laatste avondlicht wegebt
de tuinen verduisteren
de lichtjes in de huizen aangaan
doe dan de gordijnen dicht
schenk jezelf iets in
zet de cd-speler op repeat
en stop
stop
stop met wachten

tweeduizend

de werkelijkheid grauwer
de bomen doder kaler
dan in enig ander najaar
mannen fier van gestalte knakken
al wat lang standhield brokkelt af
tussen doffe huidplooien kijken ogen weg
het licht is vuil en kortademig
de wereld vol en oud
in kerkers vegeteren bleek
de laatste graatmagere goden

wat te doen?

iemand zegt 'ik ben iemand
wiens vader vandaag is overleden'
en jij denkt: wat te doen?

moet je de dood ontglippen
door stilletjes te sluipen
een leven lang
tot je niet alleen zelf verdwaalt
maar ook hij je niet meer kan vinden?

of hem joviaal lachend
breeduit recht in de armen lopen
zo van 'ik heb tenminste geleefd'?

of hem rationeel onder ogen zien
hem beleefd te woord staan
doen wat je redelijkerwijs kunt
en voor de rest maar vertrouwen?

of...?

wonderland

kon ik ze maar een rattenvanger sturen
die ze fluitend uit de hel kon leiden
door een berg te doen splijten
waarin zij zingend konden verdwijnen
naar het land waar alles
anders is, en wonderbaarlijk.

had ik maar een toverspiegel
waarmee een goede fee hen in een flits
naar haar paleis kon halen.
hij zou kunnen spreken met
professor wogglebug, t.e.
en zij, misschien, met alice.